

CAFE REBETIKA

Μια επική ιστορία από τα βάθη της καρδιάς

Την καταπληκτική θεατρική-μουσική παράσταση είχα την τύχη να παρακολουθήσω την Κυριακή 8 Μαΐου στην Όπερα του Σίδνεϊ. Στην κατάμεστη αμφιθεατρική αίθουσα οι συμπάροικοι χειροκροτούσαν από την αρχή μέχρι το τέλος της παράστασης και σιγοτραγουδούσαν γνωστά ρεμπέτικα τραγούδια, ενώ κάπου κάπου σκόπιζαν τα δάκρυά τους. Μια τρανταχτή απόδειξη ότι το ρεμπέτικο τραγούδι συνεχίζει και σήμερα να συγγινεί και να ελκύει, τόσο αισθητικά όσο και συναισθηματικά μικρούς και

μεγάλους. Ένας από τους πρωταγωνιστές της παράστασης ο Τόνι Νικολακόπουλος στις 17 Μαρτίου του 2011 σε συνέντευξη του στον Παναγιώτη Νικολάου δήλωσε στον «ΚΟΣΜΟ»: «Κατάλαβα ότι είναι μια παράσταση που κάνει τους Έλληνες υπερήφανους. Η φιλοσοφία του Έλληνα και του ελληνισμού είναι κάτι πολύ σπουδαίο και αυτό ήθελα να δείξω. Αυτός που θα δει την παράσταση θα καταλάβει ότι ο Έλληνας είναι πολυδιάστατος. Θα δει την φιλοσοφία του μάγκα, τι είναι ο κουτσαβάκης και θα κατα-

λάβει ότι ο Έλληνας έχει μεγάλη αγάπη για την ζωή και τον άνθρωπο. Γι' αυτό ζει. Δεν είναι αυτό που νομίζουν οι πιο πολλοί ξένοι, δηλαδή να κοροϊδέψει ή να κλέψει. Γι' αυτό τραγουδάν και τα ρεμπέτικα, για να ξεριζώσουν τον πόνο».

Αυτές οι δηλώσεις βρήκαν την αδιάσειστη απόδειξή τους στην σκηνή της Όπερας του Σίδνεϊ και πραγματικά το απολαύσαμε. Το έργο το έχει γράψει και σκηνοθετήσει ο Αμερικανός Στιβ Χόπερ και έπαιξαν οι: Τόνι Νικολακόπουλος, Τόμας Παπαθανασίου, Μι-

χάλης Κουτσοχειλής, Σοφία Κάτου, κ.α. Να τονίσουμε ότι οι δύο πρωταγωνίστριες η Λούσι και η Τζένιφερ δεν είναι Ελληνίδες αλλά τραγουδίστριες ρεμπέτικα τραγούδια (στα ελληνικά) υπό τους ήχους της «Ρεμπέτικης» χορωδίας.

Οι παραστάσεις του «Cafe Rebetika» ήταν στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του 29ου Ελληνικού Φεστιβάλ Σίδνεϊ που διοργανώνει η Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα NNO.

Παύλος Θεοδορακόπουλος

ΕΚΘΕΣΗ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΠΟΥΣΚΙΝ

Μόδα γεννημένη από πίνακες

«Σπασίμπα Ντιόρ», λένε οι επισκέπτες θαυμάζοντας παλιές και σύγχρονες δημιουργίες του οίκου Christian Dior σε μία εμπνευσμένη συνάντησή τους με τις συλλογές τέχνης του ρωσικού μουσείου. Η πρώτη φορά που ο οίκος Dior έκανε επίδειξη δύναμης με τις υψηλές δημιουργίες του ήταν στη Μόσχα του 1957, στην τότε ΕΣΣΔ. Παρ' ότι τότε ο κόσμος ήταν χωρισμένος στα δύο, 12.000 κάτοικοι της Μόσχας είχαν το πρόνομο να δουν το θαύμα της γαλλικής μόδας και να γνωρίσουν τον δημιουργό της νέας εποχής. Τον κ. Ντιόρ, εμπνευστή του New Look. Πενήντα τέσσερα χρόνια αργότερα η σύγχρονη Μόσχα των Ρώσων πλουτοκρατών υποδέχεται σε συνθήκες μεγαλείου αντιπροσωπευτικές δημιουργίες του γαλλικού οίκου, τις οποίες φιλοξενεί ανάμεσα στις συλλογές του του Μουσείου Πούσκιν στην έκθεση «Inspiration Dior».

Οι 120 δημιουργίες υψηλής ραπτικής του αρχείου του οίκου συμβιώνουν με 60 ζωγραφικά έργα προερχόμενα από ιδιωτικές συλλογές τα οποία σπάνια εκτίθενται δημόσια. Η παρουσία τους στη Μόσχα εξηγεί και τον τίτλο της έκθεσης, καθώς τα έργα αυτά έδωσαν έμπνευση στον ιδρυτή του οίκου για να δημιουργήσει συγκεκριμένες λεπτομέρειες που σφράγισαν καλλιτεχνικά τις συλλογές του. Στις πτυ-

χές των μεσάτων φορεμάτων του, στα σχέδια των περίτεχνων κεντημάτων του, στο γλυπτό μπουστό μιας βραδινής τουαλέτας του, στη λοξή γραμμή που ξέφευγε από ένα μικροσκοπικό καπέλο υπήρχαν οι Πικάσο, Μοντλιάνι, Ρενουάρ, Ματίς, Σεζάν, Τουλούζ-Λοτρεκ, Πιερ Μπονάρ, Μαν Ρέι, Γκρούσταβ Κλιμτ. «Ότι υπήρξε μέρος της ζωής μου, είτε το ήθελα είτε όχι, βρήκε τρόπο έκφρασης στα φορέματά μου». Αυτά τα λόγια του κ. Ντιόρ αιτιολογούν γιατί «Η γυμνή όρθια γυναίκα» του Σεζάν που σπάνια ο νεοϊσορκεζος συλλέκτης ιδιοκτήτης της τη συστήνει στον κόσμο, βρέθηκε στην κεντρική αίθουσα ενός από τα μεγαλύτερα μουσεία της Ρωσίας.

Οι εποχές αλλάζουν, οι κοινωνίες μεταβάλλονται και η μόδα με τους ευαίσθητους αισθητήρες των αληθινών δημιουργών το καταγράφει. Αυτό έκανε το 1947 και ο Ντιόρ όταν μεταπολεμικά προσέφερε στις γυναίκες μία νέα σιλουέτα με μεγάλο μπουστό, λεπτή μέση, φαρδιές φούστες και μήκος κάτω από τη μέση της γάμπας, υπογραμμίζοντας με το New Look και τις νέες γραμμές του τη «χαρά της ζωής». Αλλά και όταν έβλεπε στις χορεύτριες καν-καν του Τουλούζ-Λοτρεκ και τα πορτρέτα κυριών του Τζιοβάνι Μπλόντινι τη θηλυκότητα της Μπελ Επόκ. Την οποία μετέφερε στις τουαλέτες για τις χοροεσπερίδες της δεκαετίας του '50 τονίζοντας την περιφέ-

ρεια, με ατελείωτα μέτρα ταφτά και μεταξωτού σατέν και μακραίνοντας τον λαιμό με τους φαρδιές γιακάδες ή τα αποκαλυπτικά ντεκολτέ αιθέριων σιφόν φορεμάτων.

Οι δημιουργίες του Ντιόρ μέσα στην κεντρική αίθουσα του Πούσκιν είναι ένα ταξίδι στον χρόνο και τον χώρο. Το δείχνουν οι οκτώ κρυστάλλινοι διάφανοι σωλήνες που αιωρούνται από την οροφή της κεντρικής εισόδου με τις γύψινες διακοσμήσεις. Καθένας από τους οποίους έχει μία δημιουργία με ξεχωριστή ιστορία. Όπως το κοντό λευκό βραδινό φόρεμα από τούλι, κεντημένο με ασημένιες παγιέτες της χειμερινής συλλογής 1959-60 σε σχέδιο του νεαρού τότε Ιβ Σεν Λοράν, ο οποίος έκανε μία σύντομη θητεία στον οίκο Dior, μετά τον θάνατο του ιδρυτή του.